

{ אז נדברו }

פרשת וישלח תשפ"ב | לסדר: "קטנתי מכל החסדים" | גליון מספר: 535

להצטרפות לרשימת

התפוצה במייל,

להערות והארות:

a8447168@gmail.com

ניתן לקבל את הגיליון
בשירות פקס באמצעות
שיחת טלפון:

☎ 0795319191

רוצה שעוד אנשים יקראו,
כסוך, את העלון?

קדימה!

זה זמן להצטרף לשותפות
בהו"ק להחזקת העלון..

ותהפוך שותף קבוע

בזכויות החזקת העלון!

להשתתפות בהוצאות

הגליון:

בנק: בנק פאגי

סניף 182

חשבון 747815

באשראי: "נדרים פלוס"

בטלפון: 0799-654321

בדואר: פולק, גאולה 15

חיפה

תודה מראש!!!

האם מראה חיצוני אומר משהו או לא אומר כלום???

ברשותך קורא יקר: אני רוצה לדבר היום על הנושא של מראה חיצוני!!!

כן... אנחנו נמצאים בימים אלו סמוך ונראה לימי החנוכה שבהם חוגגים את נצחון החשמונאים על היוונים.. וכידוע: חלק דומיננטי מתרבות יוון היה הנושא של תרבות הגוף והטיפוח החיצוני... וכשהחשמונאים ניצחו אותם... אז מה בדיוק ניצח?? כעת שים לב: לפניך שאלה מכשילה: מה ניצח את החיצוניות של היוונים??

אז משהו טען לי בפשטות: שהפנימיות היהודית ניצחה את החיצוניות היוונית... אבל לא!!! זה לא נכון!! אם תשים לב לא זו ההגדרה הנכונה... החיצוניות היהודית ניצחה את החיצוניות היוונית!!! חנוכה של חג דווקא של חיצוניות... על פתח ביתו מבחוץ... הצורה איך לנצח את החיצוניות של היוונים זה דווקא ע"י חיצוניות יהודית...

חנוכה הוא חג של פרסומי ניסא!!! חג של פרסומת!!! חג של יחצנות!! אבל איזה יחצנות?? יחצנות יהודית נכונה... שכמובן ההבדל היחיד בין היחצנות היהודית ליחצנות היוונית... זה שליהדות יש פנימיות שאותה מייחצנים... ואילו יחצנות יוונית זה חלון ראווה בלי כלום מבפנים... אז לכן ברשותך אני רוצה לפתוח היום את הנושא של מראה חיצוני!!!

--

ישנה נקודת הנחה מאוד מושרשת ומובנית אצלנו... שכולנו גדלנו על התפיסה הזו: שמראה חיצוני זה לא אומר כלום... גם אם אתה רואה בן אדם שנראה צדיק... אל תתלהב... זה עדיין לא אומר כלום!!! זה שחיצוניות הוא נראה צדיק וירא שמים זה לא אומר כלום... אם אתה רואה בחור שיש לו זקן והוא נראה פרומער... עזוב... זה לא אומר כלום... נכון? נכון? שזה לא אומר כלום? אז זהו!!! שאני מוחה!! זה לא נכון!!! ממש לא נכון!!!

אני בקנאות רוצה לשבור את המוסכמה הזו שכולנו גדלנו עליה... שתדע לך: שמראה חיצוני אומר הרבה מאוד... אם אתה רואה יהודי שחיצוניות נראה ירא שמים אל תגיד זה לא אומר כלום... כי זה אומר... ועוד איך אומר... אה... אבל מה נעשה שמקובלנו: שגם להרצל שר"י היה זקן? הרי כולנו יודעים לספר על נוכלים מדופלמים שהיה להם פיאות וזקן ארוך עד ירושלים והם התגלו כפושעים ועשו כל העבירות שבתורה??

אז זהו!!! שנראה לי שההגדרה היא כך: יש שני סוגים:

יש "לא אומר כלום"!!!! ויש לא אומר הכל!!!

אתה יודע מה ההבדל בין "לא אומר כלום" ל-- "לא אומר הכל"? לדוגמא: מישהו פעם שאל אותי בענייני שידוכים... הוא בא לראות בחור ולתהות על קנקנו... והוא ראה שהבחור מתפלל שמונה עשרה ארוך... האם זה שהבחור התפלל ארוך... זה אומר שהוא ירא שמים??

נו... מה אתה אומר?? מי שמתפלל שמו"ע ארוך... האם זה אומר בהכרח שהוא ירא שמים?? ענית לו: תקשיב: זה לא אומר הכל!!! אבל להגיד לך שזה לא אומר כלום?? ברור שזה אומר... מי שמתפלל שמו"ע ארוך זה אומר שאיכפת לו מהתפילה ויש לו חיבור ושייכות לתפילה וזה אומר הרבה מאוד... אז שוב: האם זה אומר הכל?? האם להסתמך על זה ולהסיק מזה שהוא ירא שמים?? לא!! זה לא הייתי אומר... כי זה עדיין לא אומר הכל... (אני יכול להעיד בתור אחד שמתפלל ארוך... שזה נובע אצלי נטו בגלל שאני מרחף ולא מצליח להתרכז... זה הכל...) אבל זה בהחלט אומר... ומה ההוכחה הכי פשוטה שזה אומר?? כי אני מכיר בחורים שעומדים ארוך מול המראה... הם מסתלקים באריכות... נו... זה לא אומר כלום? ברור שזה אומר!!! מי שעומד ארוך ליד המראה... זה אומר שהראש שלה מונח בחיצוניות... ומי שעומד ארוך בשמו"ע זה אומר שהראש שלו נמצא בתפילה... אה... האם זה סוף פסוק?? האם זה אומר הכל?? האם זהו... חרצנו את דינו של הבחור המיופייפ שכל כולו חיצוניות והבחור שמתפלל ארוך שכל כולו עויבד ה'?? לא!!! לא להיסחף!!!

זה עדיין לא אומר הכל!!! אבל להגיד שזה לא אומר כלום?? ברור שזה אומר... אומר ואומר...

בקיצור: תכניס לראש: יש לא אומר כלום!! ויש לא אומר הכל!!!

משום מה הכניסו לנו בראש שמראה חיצוני לא אומר כלום!!! וזו טעות!!!

ברור שזה אומר... ואומר הרבה... האם זה אומר הכל? לא!!

ואתה יודע מה... אני אתן לך עוד דוגמא משידוכים... שווער אחד שאל אותי... מה אתה אומר... נפגשתי עם בחור באיזה מקום... והבחור הוריד את המשקפיים משיקולים של שמירת העיניים... האם זה אומר שיש לבחור הזה יראת שמים?? או שזה סתם פוזה... הוא סתם רצה לשחק אותה מולי כאילו הוא פתאום צדיק?? ענית לאותו שווער: אני לא מבין את השאלה... אני בכלל לא רואה פה שני צדידים... אני בעד שהבחור "שיחק אותה" צדיק... כן... הוא הוריד את המשקפיים בכוונה נטו בשביל לשחק אותה ולעשות עליך רושם כאילו הוא צדיק... ואז מה??? יש לך פה בחור שה"לשחק אותה" שלו... זה לשחק אותה צדיק... אתה יודע מה זה בחור שהפוזה שלו זה להיות צדיק?? אני לא צריך יותר מזה!!!

המשך בעמוד 6 בגיליון זה...

“

"מאימתי מזכין גבורות גשמים... אנה ה'... אנו זקוקים לגשם..."

מי שעוקב אחרי לימוד דף היומי... יש השגחה פרטית מיוחדת של "דבר בעיתו מה טוב" והפעם הדבר בעיתו הוא בעיתו לא כ"כ נחמד... כידוע: מסכת תענית מתחילה מיד עם הסוגיה של עזרת גשמים... ואנחנו בהחלט בעיצומה של עזרת גשמים!!! ובדפים הקרובים אנחנו נפגוש מימרות מבהילות בגמי כמה גדול יום הגשמים... ויתן ה' שעד אז נתבשר בקול המון גשם... ופקדת הארץ ותשוקיה... תלמיה רווה, נחת גדויה, ברביבים תמוגגה...

וכבר נכתב כאן בגיליון לא פעם שהגשמים זה לא רק עניין של צורך!! זה בעיקר אמירה!!!

ובכן: אם תשים לב... בקריאת שמע כתוב והיה אם שמוע תשמעו-- ונתתי מטר ארצכם בעתו... השמרו לכם פן יפתה-- ועצר את השמים... **והשאלה מתבקשת:** הרי יש רשימה ארוכה של ברכות וקללות בתורה... אז למה מכולם התורה בחרה בקריאת שמע דווקא בברכה והקללה הנקודתית שעוסקת בענייני גשמים?? התורה הייתה יכולה לכתוב והיה אם שמוע תשמעו... ברוך אתה בעיר... והיית רק למעלה ולא תהיה למטה... ואילו השמרו לכם פן יפתה לבכם ואז ארור אתה בעיר ארור אתה בשדה... והיית משוגע ממראה עיניך וכו' וכו'... יש רשימה של צ"ח קללות... אז למה באמת התורה בחרה דווקא בברכה והקללה של גשמים?? **השאלה היא פשוטה... ואילו התשובה היא עוד יותר פשוטה...**

מושגים ביהדות... **העניין הוא כך:** קריאת שמע נקראת **עדות!!!** כשיהודי קורא ק"ש הוא נקרא מעיד עדות!!! **והנה:** כשמשנה רבינו כרת עם ישראל את דברי הברית של הברכות והקללות... הוא חיפש לפני כן **שני עדים!!!** שני עדים שיעידו ויאמתו לעם ישראל בדורות הבאים שאכן היה כזה מעמד שבו קבלנו על עצמנו לקיים את התורה... זה לא סתם עדים... זה עדים כאלו שהתפקיד שלהם יהיה שכל פעם שאנחנו נשכח שקבלנו על עצמנו עול מלכות שמים... אז הקב"ה ישלח את העדים האלו שהם 'יבוא ויזכירו ויתרו בנו... נו נו נו... שכתם?? קבלתם משהו... לא?? נו... אז משה רבינו מחפש עדים... תנחש איזה עדים הוא בחר?? **העדותי בכם היום את השמים ואת הארץ!!!**

העד מצד החתן... נאום שמים- **עד!!!** העד מצד הכלה נאום הארץ- **עד!!!** זאת אומרת: כל פעם שיש עזרת גשמים... זה לא סתם עוד קללה... אלא יש פה אמירה!! יש פה עד שמגיע ומדבר... נו נו נו... כלל ישראל... נשלחתי מבורא עולם להזכיר לכם שקבלתם על עצמכם משהו... ו... ואיפה זה...?? **כלומר כך:** כל קללה אחרת שלא תבא... זה קללה!!! זה עונש!! אבל כשמדובר בעזרת גשמים... יש פה משהו אחר!! יש פה משהו מעבר לקללה! **יש פה אמירה!!!** השמים והארץ מדברים פה!! השמים מופיעים פה בתור עדים והם מסמנים לנו... רבות... הקב"ה לא מרוצה... (רש"י מפורש בתחילת פרשת האזינו)

זאת אומרת: לו יצויר שעזרת גשמים הייתה מגיעה באמת בתור קללה... כאן היינו צריכים לגשת לזה באמת בצורה עניינית... נו נו... בא נבדוק עד כמה זה קללה... עד כמה זה חסר לנו... ואם זה לא כ"כ מלחץ ואם יש לנו מים מותפלים וכו' וכו' אז נו נו... אפשר להיות רגועים... זה לא כזה קללה... אז זהו שלא!! יש פה משהו הרבה יותר עמוק מקללה!!! **זה אמירה!!! זה התראה!!!** זה פניה אישית מ-עד רשמי שהיה נוכח במעמד החופה, שהוא חתום על הכתובה, וכעת הוא מופיע מול הכלה ושואל... נו... מה קורה??

וזו הסיבה- שאם תשים לב במסכת תענית שאנחנו הולכים ללמוד עכשיו... לאורך כל הדרך יש הבדל מהותי בין תענית שבאה על עזרת גשמים לבין תעניות שבאות על שאר צרות... כשמדובר בצרה כמו דבר חרב חיה רעה או שדפון... יש דין להריע ולהתענות וזהו!! אבל כשמדובר בעזרת גשמים?? אוה... כאן יש מתחיל תהליך ממושך... יש שלב שבו התחילו רק היחידים מתענים... ואז יש תעניות ראשונות... ואז שבע תעניות אחרונות, ואז מוציאים את התיבה לרחובה של עיר ונותנים אפר מקלה בראש הנשיא וכו' וכו'... ויש סדר שלם של ברכות... מי שענה... שומע תפילה... גואל ישראל וכו' וכו'... וכל הסדר תפילה הזה (שבפרק ב' בתענית) נאמר **רק בייחס** לתענית שבאה על גשמים!!! באמת למה?? וכי אם יש עיר שהקיפוה נהר או לסטים... זה לא מספיק צרה צרורה בשביל שנוציא את התיבה לרחובה של עיר?? אז למה רק עזרת גשמים נחשבת צרה יותר גדולה מכל צרה אחרת...??

נו... מה התשובה?? היא היא!!! עזרת גשמים זה לא צרה או קללה נקודתית... עזרת גשמים זה תוק תוק בדלת... שלום... קוראים לכם עם ישראל?? זה אנחנו- השמים והארץ... אנחנו חתומים בתור עדים על השטר כתובה שלכם עם הקב"ה... והקב"ה שלח אותנו לברר מה קרה בזמן האחרון... זה רציני!!! רציני מידי!!! זה הרבה יותר רציני מכל צרה אחרת!!! יש פה מסר שמיימי!!! ה' רוצה שנשוב בתשובה... יש פה חיוך מאבא שבשמים שכבר היה אמור להופיע... חיוך בדמות גשמי רצון ונדבה... בפרט בארץ אשר עיני ה' אלוקיך בה שכל בוקר טוב הכי ענייני שנאמר בו זו אמירה של חיבה... זה ביטוי של רצון... ו... ותכל'ס... החיוך הזה ממשמש מלבא... כאן אנחנו צריכים לעשות חשבון נפש איפה זה תקוע...

עוד נפגוש בימים הקרובים במסכת תענית רשימה ארוכה של סיבות... ש"אין הגשמים נעצרים אלא..." וכמו תמיד תתעורר השאלה המתבקשת: תכל'ס... מה הסיבה שהגשמים לא יורדים?? האם זה בגלל צדקה שלא נותנים... או עבודה זרה שחלילה עובדים... מה תכל'ס האמת??

והתשובה היא: שהגשם יורד גם בחלון שלך... וגם במרפסת שלי וגם בפרגולה שלו... אם הגשם יורד לכל אחד בבית... אז גם הסיבה למה לא יורד גשם... יש לכל אחד ואחד את הסיבה שלו למה הוא לא ירד... כאן כל אחד מאיתנו צריך למצא את המאמר חז"ל שהכי מדבר אליו... זה כמו השמונה בגדים של הכה"ג שמכפרים על כל העבירות... כל אחד ימצא את עצמו באחד מהבגדים של הכה"ג... ה' יעזור שבמהרה ממש נזכה לגדול יום הגשמים שאפילו ישועה פרה ורבה בו...

ניתן לקנות את הקונטרס

שתהא הסלהבת-

עולה מאליה

ולא תהא עולה ע"י דבר אחר...

בענייני ימי החנוכה והמסתעף, מלוקט מתוך

מאמרים שנכתבו בגיליון זה,

בפלא': 0548446691 - 0527683095

ניתן להשיג במוקדי המכירה:

אופקים: שפירא: 0534112035

אחיסמד- שרגל: 0527171721

אלעד- 03-9073067

אשדוד- 0504120311

בית שמש: נהר הירדן 9 רמה ב, מ' צוויבל.

רחובות: 0548423047

תפרה: 0556705003

בני ברק: קבוץ גלויות 9 - 0556728458

חזון איש 34 (פינת דסלה, דריימוס) 0527117271

פתח תקווה: מרכז העיר 050-4124235

ירושלים: מרכז העיר: רחוב נחמיה 10.

בית וגן: רח' הרב פרנץ 29 קומה ב'.

רמת ד': רובין 47 קומה ב'

רוממה: המ'ג 29 0527682281

הר נוף: 0533148861

קרית ספר: מרומי שדה 3 0527-7174781

חפץ חיים 14 089742750

פיצוחי בראשית- ברכבל: 0527137444

גרינ פארק- 0527644795

צפון: חיפה: שטיבלאך נדבורנא/ תפארת ישראל.

רכסים: הורדים א'4 קריצלר לתאם 0548415410

ברמיאל- 0527136165 משפחת שטיימן.

חצור- קריה, יונתן בן עוזיאל 3/5 0583244899

עפולה- 0527686876

במוקדים הנ"ל ניתן גם לקנות את הספרים:

• "אהל'בתי" (כי ישמע

ה' קולי...)

העוסק בענייני תפילה

ופתיחות רגשית בנימה אישית מול

אבינו שבשמים עד בא הישועה בע"ה.

-

• "ואהל'בתי" (את ה' אלוקיך)

העוסק בקבלת מלכות ה', כיצד

לקבל ולשמוח ולגדול מתוך הנתונים

שה' מועמיד בפני כל אחד מאיתנו

• "ויבאין"

העוסק בנושא התמודדות בשמירת

העניינים והמסתעף.

האם כולם עלו לאוטובוס...?? קדימה... אפשר לצאת.

היה זה בראש השנה האחרון... הייתי שליח ציבור בבית כנסת קטן... והנני העני ממעט נרעש ונפחד ומתחיל להתפלל עם כל הלב... בעשרים דקות הראשונות כל כולי הייתי דבוקת... תפילה מעומק לב על גילוי כבוד מלכותו יתברך בעולם... ופתאום קופצת לי מחשבה... אוה... אתה מממזה צדיק... תראה איך איכפת לך כבוד שמים... אתה ממש מלאך...

ואז תפסתי את עצמי... נו... מה זה המחשבות זרות האלו... והמשכתי להתפלל בכוונה... אחרי חמש דקות עשיתי איזה "ביצוע" חזנות של קווארטין... ואז שוב קפצה לי מחשבה... אוה... תשמע... אתה מתפלל מדהים... אתה ממש חזן... איזה כיף לציבור ששומע אותך...

ואז שוב התעצבנתי על עצמי... דחיתי את המחשבה הזרה... שוב תפסתי את ההגה וחזרתי להתפלל מעומק לב... ועל כן נקווה לך ה'... לראות מהרה בתפארת עוזך... ואז אחרי כמה דקות... ככה ממש באמצע "והיה ה' למלך על כל הארץ..." פתאום הגיע עוד איזה מחשבה שטותית ש... שעדיף כבר לא לפרט אותה... בקיצור: שוב ירדתי לשוליים... ומיד שוב תפסתי את המושכות וחזרתי להתפלל בכוונה בעומק לב... ואז אחרי שעה וחצי של תפילה... פתאום הגיעה מחשבה כזו... אאאוף... דים... נמאס לי... אין לי כח להתפלל... מתי תגמר התפילה...

ושוב כעסתי על עצמי... איזה מחשבות האלו?? שהתפילה תגמר? חס ושלום!! שוב תפסתי את ההגה... שוב התעוררתי להתלהבות מחדש... אחרי עשר דקות של תפילה מעומק לב... ככה באמצע המילים הכי מרטיטיות ש"כן יכבשו רחמין" וישוב חרון אפך מעמך" פתאום שוב קופצת לי מחשבה... והפעם... אאאוף אני רעב... אני כבר מחכה לשניצלים שהציצו לי כבר מאתמול מהמקור... כן... בדיוק באמצע "כי מידי דברי בו זכור אזכרנו עוד..." בדיוק אז השניצלים נזכרו לקפוץ לי... ואז לקראת סוף השפורות פתאום מצאתי את עצמי פוזל לכיוון השעון... אה... יופי!! כבר אחד וחצי בצהרים... זה אומר שאנחנו גומרים אחרי הבית כנסת השני... ניצחנו בתחרות!! סיימנו אחריהם... (אם גומרים יותר מאוחר זה כנראה מראה שהתפללנו יותר טוב... מה... "אתה לא יודע...? עיין ערך ליל הסדר... מתי גמרתם?) ותחשוב שכל המחשבות האלו הגיעו אלי באמצע התפילה הכי מרוממת... ואני עוד השליח ציבור!! מסוד חכמים!!!!

חזרתי הבייתה אחרי התפילה והרגשתי כזה מבולבל!!! מין תחושה חצויה... מצד אחד הייתי היום במעמד מרומם... הייתי שליח ציבור והתפללתי באמת מעומק לב על כבוד שמים... בכיתי מקירות ליבי להפנות אליך כל רשעי ארץ... ומצד שני תכל'ס... כל כמה דקות הגיעו לי כאלו מחשבות שטותיות שלא מביישים ילד בגן... אז מה קורה פה?

מי פה אני ומי זה המחשבות האלו?? האם אני זה ההמיית לב הטוהרה שבכיתי מעומק לב "באבינו מלכנו גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה" או שאני האמייתי זה השניצלים שגם עליהם יחדתי יחודים באמצע הזכרונות... האם אני זה ה"ואנחנו כורעים" או אני זה כל המחשבות של הגאווה והכבוד שקפצו לי בעיצומה של התפילה??

האם מישו מזדה עם השאלה שלי הזו??? אין צורך להצביע.

זו כזו תחושה מבבלת... מצד אחד אני מרגיש כ"כ מרומם... ומצד שני רק טיפס יותר מתמיד... שלא רק שיש לי כאלו מחשבות שטותיות שמעניין אותי מי גמר ראשון... אלא שזה עוד תופס אותי באמצע כזה מעמד...

עד כאן הסיפור ביום טוב ראשון של ר"ה... ואז הגיע יום טוב שני של ר"ה ושוב פעם אני ניגש שליח ציבור... ושוב מגיעים אותם סוג מחשבות...

אבל אז לפתע באמצע התפילה קבלתי הבזק של אור!! בהבזק של שניה קלטתי איזה נקודת אור שסידרה לי בבת אחת את הראש. **ואפרט:**

מעשה במשפחה ברוכת ילדים... אבא ואמא ושנים עשר ילדים... החליטו לצאת לטיול וגיבוש משפחתי... שכרו מיניבוס של עשרים וחמשה מקומות ויוצאים לדרך... אתה בטח חשבת שיהיה אפשר לדבר ולפטפט בנסיעה??

איפה... אתה יודע מה זה משפחה ברוכת ילדים שיוצאת לטיול??

זה דבר ראשון אומר שכל אחד פה בגיל אחר לגמרי... יש פה את אבא ואמא שהם בגיל ששים פלוס... אבל מצד שני יש פה את חיימקה הנכד בן החצי שנה שהוא כעת לא מפסיק לבכות... יש פה את אבריימי השיבוחר עם המכות ועם הויכוחים הנצחיים שיש לו עם הנהג איפה יותר כדאי לנסוע... יש פה את יענקי הבן הקטן בן החמש שהוא מחפש לעשות רושם... ויש את מוטי בן השש עשרה שהוא בדיוק עכשיו צריך ללמוד ובקולי קולות!! זה חלק מה"עניין" שלו... להגדיל השמחה...

יש את אביגילי שהיא כעת באמצע להיעלב מעוד משהו... ויש את מושי בן השבע שהוא כעת בשלב שהוא אך עשוק וגזול כל הימים... והפעם הוא לא יושב ליד החלון אז הוא באמצע להתבכיין... בקיצור: יש כאן בליל של קולות... הרבה הרבה רעש... כל קול שונה מחברו... **אבל אבא ואמא לא מתחרטים!!** כן... זה המשפחה שלנו ברוך ה'... אנחנו אוהבים את כולם... כל אחד והמשיגעס שלו... לא מוותרים פה על אף ילד... זה לא ישיבה שאם יש מישהו שמרעיש יותר מידי ולא מתאים לקו האחד אז אין לו מה לעשות כאן... פה זה המשפחה שלנו... ובאופן טבעי לכל אחד יש קול משלו... ואת הגוף התון שמאפיין את הגיל שלו ואנחנו אוהבים אותו כמות שהוא ובדיוק בשביל זה שכרנו מיניבוס לצאת עם כככככולם...

והטיול היה נחמד... מסלול רטוב... חזרנו למיניבוס... ועכשיו ממשיכים לנסוע לכיוון התצפית... אחרי דקה וחצי של נסיעה אמא קופצת כנשך נחש... רגע... איפה יענקי??? יענקי לא איתנו... אוי ואבוי... יענקי נשאר שם... **אז אמא... אין תוך דקה וחצי כבר שמתי לב שיענקי לא פה???**

נו באמת... אתם שואלים איך שמתי לב?? יענקי "חפר" לנו פה כל הדרך הלון... וכעת בדקה וחצי האחרונים אני פתאום מרגישה שקט יותר מידי נעים במיניבוס... בהבזק של רגע קלטתי שכנראה יענקי לא פה!!! תחזור... אמא צועקת בהיסטריה לנהג... טוב... חוזרים... יענקי עלה למיניבוס... אמא הרגיעה אותו... ותוך כמה דקות שוב קולו של יענקי נשמע מקצה האוטו עד קצהו... כן... הרבה רעש יש במיניבוס... הייתי אומר אפילו חחחחחור בראש... אבל אבא ואמא דווקא רגועים יותר...

הבכי הזה **הוא של** דודי בן החצי שנה... והצעקות האלו **הם של** מיכל שכעת היא שוב רבה עם אביגיל... יופי... זה בסדר... זה אומר שהם פה... והנה אנחנו כבר שוב שומעים את קולו של איציק איך הוא מנסה לעצבן דודי... יופי... כולם פה!!! בהרכב מלא!

עד כאן המשל... והנמשל די ברור...

ה' רוצה את התפילה שלי ולא את התפילה של המלאכים!!! אתה יודע למה??? כי אני אוטובוס!!! אני אוטובוס **מאסף!!**

יש בנפש שלי שבעים כוחות... שהם **כח מאסף לכל העולמות כולם**... ה' נטע בנפש נציגות מכל עולם... ה' שם בי נשמה קדושה מעולם האצילות... ובמקביל הוא נטע בי את כח המדמה וכח המתעורר... בקיצור: גן חיות שלם נמצא בתוך תוכי... והמטרה היא שכשאני אחליט להמליך את ה'... זה לא בן אדם אחד!!! זו הופעה יצוגית של כל השבעים כוחות שקיימים בעולם... ממילא אני כמו אבא שלוקח את כל המשפחה המורחבת לטיול... יש פה בליל של קולות... המון בלגן בראש... אבל אני לא מוותר על הבלגן הזה... **אני צריך את הבלגן הזה!!** כל היחודיות שלי בשמים נובעת רק מהמשפחה ברוכת ילדים שהנפש שלי כוללת... והנה... אני מתחיל להתפלל לה'... אני רוצה להמליך את ה'!!! אני כבר בא להתניע את האוטובוס על שבעים נוסעיו... האמת היא שלפני שיצאנו לדרך רציתי לבדוק שכולם באמת נמצאים... אבל לא הספקתי להקריא שמות... טוב... יצאנו לדרך... התחלנו להתפלל... אחרי שתי דקות מגיעה מחשבה זרה ראשונה... מה הפעם? **גאווה!!!** אוהו... גאווה... את פה?? מצויין!! אני שמח שאת פה... אנחנו היום ממליכים את ה' יחד איתך... אל תלכי גאווה... תשארי פה איתי ותחזרתי למקום שלך... אחרי שתי דקות פתאום מגיח לו איזה רהור עבירה... אוהו... אני כעת רגוע לוודא שאתה קיים... אני כבר פחדתי שהשארתי אותך אי שם למטה... אנחנו צריכים גם אותך... ה' רוצה שאני אמליך אותך בשמים ממעל ועל **הארץ מתחת**... אז אתה המייצג של **הארץ**... תהיה פה!!! שב במקום שלך... אל תפריע לי כעת

אתה מאתגר אותה...

כאן אין ברירה!!! מוכרחים לקלוט את הטקטיקה המחוכמת איך להתנער נכון ממחשבות זרות... **הטקטיקה הבסיסית היא:** בחחחיים אל תפעיל מתקפה חזיתית... בחיים אל תלחם במחשבה **עצמה!!!** כי זה לא נכון... אדרבה... צריך לקבל את העובדה שיש מחשבות זרות... הם קיימות ולא להיבהל מעצם קיומם... **ולא רק שלא להיבהל מהם...** אלא לדעת שיש להם נוכחות!! ה' מעוניין שהנטיית האלו יהיו בנפש שלי וממילא המחשבות אמורות להופיע מידי פעם לכה"פ כדי להזכיר את קיומם... וממילא לא רק שהמחשבות האלו לא מוכיחות על פחיתות באישיות שלך... אלא אדרבה... זה חלק בלתי נפרד משבעים כוחות שבנפש שלך וצריך שהם יהיו קיימות באוטובוס המאסף שלך...

נו... אז מה אני כן אמור לעשות??? אתה אמור להגיד למחשבה זרה בוקר טוב... ו... ולהציב אותה במקום שלה!! להגיד לה: לא עכשיו...

שמעת??? אתה לא מגרש מחשבות... אתה רק **מציב אותם במקומם...**

שתיבין: המחשבה זרה עצמה זה בכלל בכלל לא יצר הרע!! זה בסה"כ אחד מכוחות הנפש שלנו!! רק מה?? כאן מגיע היצר הרע שהתפקיד שלו הוא **להביא** את המחשבה הזו בעיתוי זר!! בעיתוי הלא נכון... היצר הרע הוא המשנע!! הוא מתאם הפגישות של המחשבות... הוא אחראי להביא אותם בדיוק בזמן הלא נכון... (להביא לך עצבות במצוות... ושמחה בנקמה... שניצלים בשמו"ע... פחד מבני אדם... וסחבק עם רבש"ע וכן הלאה...) ממילא להילחם בעצם המחשבה זה במילים אחרות להילחם בעצמי... ואני לא יכול להילחם בעצמי... אז מה כן?? אני כן נלחם **בעיתוי!!**

ברגע שאתה מתנגד **לעיתוי**... פה התחלת לדבר לעניין... פה התחלת לדבר עם היצר הרע... פה יש משא ומתן נורמלי לגופו של עניין... אני לא נלחם בעצם קיומה של המחשבה... היא מצידי קיימת ובמקומה עומדת... אבל סליחה... לא עכשיו... לא בגיל הזה... מה הבאת לי את זה עכשיו...

אני יודע שיש כאלו שלא יבינו בכלל מה רציתי במאמר הזה... מה רצה המשורר... אבל הכל שווה בשביל אותם אלו שיבינו יותר מידי טוב... חנוכה זה חג של עובדי ה'... חנוכה זה חג שמסכם את העבודה של הימים הנוראים... וכידוע: כל רגע מרום בעבודת ה' מזמין בין הייתר כל מיני מאבקי שלטון בקרב הגן חיות שיש בתוכנו... שפתאום כל מיני קולות נזכרים להשמיע את קולם ולהזכיר את קיומם בדיוק ברגעים הכי מרוממים שאתה עומד מול הנרות או באמצע אמירת ההלל... אז בבקשה!! אם עד היום נלחמת בהם... הזדעזעת מהם... ניסית לדחות אותם ללא הצלחה... מהיום תדע לחייך אליהם... להכיר בהם... להכיר בקיומם!!! ולנסות להציב משמעת ולהגיד להם לשבת במקום ולא להפריע כעת... אנחנו כעת באמצע השיעור... לא מפריעים באמצע...

מאמר זה מוקדש בהוקרה והערכה לבחורים בני עליה...

נעדרת מהמלאה... יופי... תשתתף בהצבעות וכעת אנחנו מצביעים בעד...

כלפי מה הדברים אמורים???

אחד הדברים שמאוד מאוד קשים לי זה להתרכז בקריאת שמע!!

פתאום להתחיל להתרכז ולהמליך את ה' למעלה ולמטה ולארבע רוחות... זו מחשבה מידי מופשטת בשבילי ככה באמצע החיים... אני כעת חושב על כל מיני דברים שקורים כאן ועכשיו... ופתאום להתרכז במשהו כזה גבוה שה' למעלה למטה ולארבע רוחות... מאוד קשה לי לדחות מחשבות של כאן ועכשיו בשביל מחשבה כזו רטורית...

עד שקלטתי ש... שלא!!! עצם הקושי שלי להתרכז... זה... זה בדיוק הנושא של קריאת שמע... אני בעצמי נמצא בעת ובעונה אחת למעלה למטה ובארבע רוחות... המחשבה שלי בשעה אחת משוטטת בכל השש קצוות ביחד... יש לי רגע אחד שאני למעלה... אני רוצה רק לעשות רצון ה'... ופתאום טראח... מחשבות זרות ובום אני למטה... ואז בא לי לנקום במישהו... ואז אני פתאום נתקף מפחד ממי יודע מה... ואני גם רעב וגם עייף... במילים אחרות: בשעה אחת אני מטייס בכל חלקי הנפש ביחד... ובדיוק בגלל החוסר קשב וריכוז הזה... ה' מבקש דווקא ממני... **בא תמליך אותי!!!** דווקא אתה יכול להמליך אותי למעלה למטה ולארבע רוחות... **כי אתה בעצמך שם!!!** מאז שתפסתי את הנקודה הזו הרבה יותר קל לי להתרכז בקריאת שמע... כי אני כבר לא צריך להתרכז ולהתחיל לגזור את כל חוטי המחשבות שקושרים אותי לאלף ואחד נושאים אחרים... אדרבה... **אני מגיע מהזירה עצמה!!!** אני מגיע עם כל הגן חיות שמשותלל לי בראש... ורגע לפני שאני קורא ק"ש אני עושה סקירה "של כבוד..." כן... אני כעת הולך להכריז ולהעיד שה' נמצא בכל מקום!!! איפה זה?? איפה שהראש שלי היה בשעה האחרונה... היות ובשעה האחרונה הייתי למעלה ולמטה ולארבע רוחות... ולכן הוחלט לראיין דווקא אותי... בתור אחד שנמצא בזירה... ואני מכאן מוציא הכרזה לחלל העולם: אין עוד מלבדו!!! ה' אלוקינו ה' אחד!!

מה אני בעיקר רוצה להרויח בכל המסר הזה???

אחד הדברים המסובכים והכמעט בלתי אפשריים זה לדחות מחשבות!!! אני יכול לעצום את העיניים... לאטום את האוזניים... לברוח ברגלים שלי כנשון נחש ממקום שמדברים לשה"ר ורכילות... אבל לקחת את המחשבות שלי ולזרוק אותם לים או לשלוט עליהם?? **זה כבר לא בידיים שלי!!**

על זה נאמר "שאינ אדם ניצול מהם בכל יום..." ותכל'ס, מה עושה בן עליה שהוא נמצא תחת מתקפה פתאומית של מחשבות זרות?? אז בדרך כלל הוא מתחיל לריב עם המחשבות... לצאת במתקפת יירוט... לדחות אותם... (לפעמים הוא עושה את זה עם פרצופים או עם תנועות ידים... כמובן ללא הצלחה...) ומקובלנו שכל שאתה נאבק עם המחשבה אתה רק מזמין אותה יותר... כי

בהמראה... אבל אתה גם לא צריך ללכת... אנחנו צריכים אותך!! אתה לא נפלת כאן בטעות... אתה איתי פה... הנה אני דוחף לך מוצץ ותשתוק... תן לי לנסוע בשקט להמליך את ה'...

הלאה... אחרי שעה וחצי פתאום הבטן מתחילה לקרקר... אני רעב... אוהו... ברוך הבא... אני מאוד שמח שתאוות אכילה נמצאת פה יחד איתי!! כבר התחלתי לדאוג שאולי בטעות השארתי אותה באיזשהו מקום... כ"כ התרוממתי בתפילה וכ"כ הגעתי להרגשות נעלות שפתאום הרגשתי שאין לי שום שייכות לענייני העולם הזה... כבר פחדתי שאין לי תאוות אכילה... ואז מה יהיה?? מישהו פה חסר באוטובוס המאסף...

אז הנה... ברוך ה' כמעט כולם נמצאים... ותשאר פה... אל תברחו... תשתדלו אמנם להיות בשקט... ותתנו לי להתרכז בהמלכת ה'... אבל תהיו פה!!! תנו לי את הקול שלכם... תנו לי לייצג אתכם ולהכריז שגם הגאווה שלי וגם כח המתאוות שלי וגם תאוות אכילה... כל הכוחות הארציים שלי כולם נעשות אגודה אחת לעשות רצון בלבב שלם...

הבנת איזה סדר נעשה לי בראש???

עד אתמול... ביו"ט ראשון של ר"ה... כל פעם שנפלה עלי איזה מחשבה והרהור מביש בעבודת ה' הרגשתי חוסר נעימות... מה הקשר?? מה הוא קשור לכאן?? איזה מין מחשבות פוקדות אותי באמצע עבודת ה'??

אבל פתאום אני קולט ש-מה פתאום!!! **זו כל היחודיות שלי!!**

שאיני כח מאסף... אני האוטומוביל של כל כוחות הנפש... של כל כוחות הבריאה... ודווקא בזה שכל הכוחות האלו נמצאים ב... אז אני מייצג את כל הבריאה כולה... כשאני ממליך את ה' אז יש פה אמירה שכל הבריאה כולה עומדת מאחוריו... כידוע: יש מושג שנקרא: עולם שנה נפש, ואם אני רוצה להמליך את ה' על כככל העולם... כל מה שנדרש ממני זה להמליך אותו על כל חברי הפרלמנט של כוחות הנפש שלי!! ברגע שאני מצליח להביא 100% תמיכה מכוחות הנפש שלי לעבודת ה'... כאן המלכתי את ה' על כל הבריאה כולה!!! דא עקא: שלעת עתה השגתי רק 20% תמיכה מהנפש שלי... למה?? כי בדרך כלל אני מתפלל בכוונה רק כשיש לי חשק... ואני מסוגל ללמוד רק כשיש לי מתיקות התורה, טוב, אז רק החלקים של הנשמה שבמוח... רק הם לעת עתה מוכנים לעבוד את ה'... אבל ברגע שמגיעה איזה מחשבה זרה, כמו גאווה או הרהורים לא טובים... אני כ"כ מתבלבל... אני כ"כ מתבייש בזה שאני בורח... **אז זהו שלא!!!** צריך לדעת שבלי הקולות שבוקעים מתוך הנפש שלי... הם שותפים פעילים והכרחיים בהמלכת ה'... הם פה חלק מאוד דומיננטי... בשביל להמליך את ה' על כככל העולם אני צריך את הקול שלהם... **ממילא להיבהל ממחשבות זרות זה פשוט לא נכון!!** כשבא לי הרהור לא טוב בעבודת ה', הוא בסה"כ מזכיר לי את קיומו... ואני צריך אותו!! לא רק שאני לא נבהל מזה... אני אפילו קורץ לכיוונו... אוהו... אני שמח לראות שיש לך משמעת קואליציונית ולא

היכוננו: חנוכה מתקרבת!!!!

כמידי שנה, התחלתי כבר את ההכנות לימי החנוכה הקדושים... דא עקא שהפעם התחלתי את זה על גל שמאל!!!
מה שקרה זה שקניתי סופגניה... ועל הסופגניה הראשונה היא היתה בלי ריבה... (יאמר לשבחי שעד הפיזור האחרון עוד קיויתי למצא שם איזה "משהו") אז כן... זה אלי נשמע בדיחה...

אבל בחנויות המכולת יש סופגניות כמעט חודש!! בחנויות הצעצועים יש סביבונים וחוברות עבודה כמעט חודש...

1... ומכל מלמדי השכלתי... אם הם מבינים שכבר חודש לפני כן אפשר להתחיל להעלות קלוריות לכבוד חנוכה... או יותר נכון להתפרנס... אז אנחנו אמורים להיות החברה המקורית!!! אפשר להתחיל כבר עכשיו להתמלאות ולהתכונן ולהיערך לשפע הגדול שמגיע לעולם בימים הקדושים של חנוכה...

כבר הוזכר כאן בגיליון זה שחנוכה זה חג של חינוך!!! והינוך ככל שנוקפים השנים ומתקרבים לבר מצוה... כך החינוך יותר ויותר צובר תאוצה... חנוכה זה חג שמחנך אותנו ומרגיל אותנו להתרגל לאור של-הארת אור הגנוז... שגנוז בתוכנו...

זו הסיבה שבזוה"ק ובדברי רבותינו הראשונים אין כמעט איזכור במעלת ימי החנוכה... כי... כי אז רק נכנסנו לגיל חינוך... יש עוד הרבה הרבה זמן עד הבר מצוה של הגאולה... לכן כבזה שלב מוקדם החינוך הוא די מינימלי... הדלקה עושה מצוה זוהו... וככל שנקפו שנות גלות זה הולך ומתקרב בצעדי ענק... וככה!!! במקביל עבודת ימי החנוכה צוברים תאוצה... ובשנים האחרונות כלל ישראל חוגג את חנוכה ועושה ממנו עסק לא פחות מפסח שבועות וסוכות...

בטה!!! שנה לפני הבר מצוה... הילד כבר צם את כל הצום... זה כבר לא צחוק... זה כבר לא סופגניות וסביבונים... **העסק כבר באמת מתחיל להתחמם!!! ולכן נא להתמנון!!!** להתכונן לחנוכה... לא... אל תתחיל לעיין בספרי הראשונים במעלת ימי החנוכה... כי לא תמצא הרבה חומר בנושא... חנוכה זה הארה פנימית שגנוזה עמוק עמוק אצל כל אחד מאיתנו!!! כל אחד באור הפנימי שבוקע מתוכו... להתחיל להעריך את כח היחיד שיש בנו... מה אני כמות שאני לבד יכול להמליך את ה' איפה שאף אחד לא רואה... להעריך את ההתגברות שלי מתוך כל מיני שטחים אפורים ומבולבלים של דמדומי בין השמשות... אנחנו נמצאים כעת בעיצומם של הרגעים הקשים של "ויותר יעקב לבדו!!! כל אחד מאיתנו מוצא את עצמו לבדו... לבד מול כל מיני ניסיונות אינדיבידואלים ובדיק או "ויאבק איש עמו" אבל כאן צריך לנשום נשימה עמוקה ולהתחיל להאיר בעצמנו את הארת אור הגנוז!! מתוך ידיעה דווקא הרגעים הקשים של "ויאבק איש עמו" הרי זה בשורה טובה כי... כי זה אומר שעלות השחר מתקרבת... אז נכון ש'ותקע כף ירך יעקב...' נכון שהוא מתגרה בתמכין דאורייתא... נכון שהוא מתגרה בירם של ת"ח ובניסיונות של קדושה יותר מתמיד... אבל לא לשכוח!!! שדווקא התסמינים האלו הם הוכחה לעלות השחר שקרוב מתמיד... לא נותר לנו אלא להקדים את עלות השחר... ולהאיר בתוכנו את החכרה עד כמה אני חשוב לה... עד כמה ה' מחשיב כל ההתמודדות למענו יתברך...

תיקון משבוע שעבר: שבוע שעבר נכתבה מין השוואה בין מלכי ישראל של ספר מלכים לבין ראשי ההנהגה כיום... וזו שגיאה!! כי כידוע מהז"ל: שמדובר באנשים שאין לנו השגה בהם!! הם לא חברים שלנו!!! אמנם כתוב שהם חטאו... אבל להשוות אותם לזוטותים שמסתוללים עלינו כיום... זו היתה שגיאה!!

בעלי יצא הלילה לקרב מול היוונים... האם אני יכולה לאכול תרומה...?

ההחלטה הנועזת התקבלה בשעת ליל מאוחרת... מלכה מכינה לבעלה את צידה לדרך... והאברך הצעיר ר' אבייתר הכהן עומד לצאת בדקות הקרובות לקראת המערכה נגד צבא יוון... הוא יוצא בחסות החשיכה... אסור לדבר על זה... היציאה כעת למערכה היא מנוגדת לדעת כל הגורמים האפשריים... היא נחשבת התגרות חסרת טיכוי בכל קנה מידה כנגד צבא כזה גדול... מסילא הכל נעשה כאן בשקט ובסודיות...

כן... זה לא פשוט!! אבייתר - מדובר באברך טרי... שנה ראשונה!! השנה הם התחננו... אם זו היתה מלחמת הרשות הוא היה חוזר מעורכי המלחמה... אבל כאן זו מלחמת מצווה על כל הקדוש והיקר...

למרבה ההתפעלות דווקא מלכה... הכלה הכ"כ הצעירה שרק לפני כמה חודשים נישאה לר' אבייתר... דווקא היא שיש לה כעת את כל הסיבות שבעולם להיכנס להיסטוריה... דווקא היא חדרת אמונה ונחישות יותר מכולם... דווקא היא זו שמעודדת את בעלה בכל עוז ותעצומות!!! צא... צא והילחם בעמלק היום... לא מחר... וה' יעמוד לכם בעת צרה זו וימסור גיבורים ביד חלשים וטמאים ביד טהורים וזדים ביד עוסקי תורתך... מלכה נחושה לנקום את נקמת עשרות הבתים היהודים הטהורים מטובי המשפחות של חברותיה בכיתה שהתפרקו ונחרבו בגלל הקידמה וה"ג איפלקציות שפרצה מלכות יוון בחומות הבית היהודי... היא ליוותה את אבייתר מהבית ונסכה בו אמונה ובטחון. דמותו התרחקה ומלכה חזרה הבייתה בגפה

כמובן שיש עוד שני אנשים שמעורבים בסוד העניינים... אבא שלה ואבא שלו... המחוננים החשובים... שניהם גם מייקרי ירושלים... מגדולי החברים האוכלי חולין על תהרת קודש שבירושלים... גם הם מעורבים במערכה... ושני המחוננים גם הם ליוו את החתן היקר בדמעות חמות ובתפילה מלב קרוע ומורתח שיעשה לנו ניסים ויצילנו מכף אויבינו... האיר היום... ומלכה לפתע התעוררה לשאלה הלכתית מעשית... יש לי כאן כמה עיסות של הפרשת חלה שננתנו לי אתמול... כן... למרות שאני באה ממשפחה של ישראלים, אבל נשאתי לכהן ומאז אני גם כהנת ומאז גם אני יכולה לאכול תרומה וחלה... אבל היום??? היום שבעלי הלך לשדה הקרב... ו... ומי יודע מה קורה איתו עכשיו... האם מותר לי להמשיך לאכול תרומה?? הרי אם חס וחלילה חס ושלום קורה משהו נורא... הרי כתוב בתורה "ובת איש כהן כי תהיה אלמנה (ח"ו) היא בתרומת הקדשים לא תאכל" (והרי עדיין אין לי בן כהן מבעלי שאני יכולה לאכול מחמתו...) וא"כ... אם ח"ו קורה משהו אני כבר לא יכולה לאכול תרומה... ואם כן עכשיו שבעלי נמצא במקום כ"כ מסוכן... האם מותר לי לאכול מנקודת הנחה שהכל בסדר?? לא היתה ברירה... מלכה נאלצה ללכת לבית של השוער... היא קצת מגמגמת... כן... זו שאלה רגישה שלא נעים לשאול אותה... אאמ... יש לי פה תרומה וחלה... ההההם... האם...?? השוער מיד חייך והבין את השאלה... זה בסדר... תננו דעתך... משנה מפורשת בביטוי: "האישה שהלך בעלה למדינת הים אוכלת בתרומה בחזקת שהוא קיים..." את יכולה לאכול את התרומה...

אבל!!! אם את כבר שואלת שאלה שכזו... יש עוד משהו נוסף שמטריד אותי... תשבי רגע... השוער לפתע הסמיק... הקול שלו רעד... הוא עצם את עיניו... והיה ניכר שהדיבור קשה עליו... אחרי כמה דקות של שתיקה הוא פתח בשקט ואמר: אנחנו מתפללים מעומק לב שה' יעמוד לנו בעת צרותנו יריב את ריבנו ידון את דיננו וינקום את נקמתנו... אבל יעקב אבינו כבר לימד אותנו להיות ערוכים לכל מצב... גם לאפשרות שאם יגרום החטא ו"בא עשיו אל המחנה האחת והכהו..." ואשר על כן: אם חס וחלילה חס ושלום יקרה משהו!!! אז... אז יתכן שתהיי צריכה ח"ו או יבום או חליצה... יבום זה משהו שא"א לבנות עליו... (ס"ס זה תלוי גם ברצון היבמה וגם ברצון היבם...) ואז!!! אם חלילה תצטרכי לקבל חליצה... הרי חלוצה היא כמו גרושה והיא נפסלת לכהונה... ואת העונש הזה אני רוצה למנוע ממך!! ס"ס זכית להיכנס לבית של כהנים... זכית לטעום את הטעם של בית של כהנים... שאוכלים בו חלה ותרומה וחזה ושוק של קדשים קלים... ואסור לנו לתת לך להגיע אפילו לחשש הכי רחוק של חליצה...

מלכה הזדעזעה והתפעלה כאחת!!! איזה אצילות נפש... רק לחשוב מה חולף במוחו של אבא שהבן שלו נמצא כעת בחזית הכי מסוכנת... ומה מדאיג אותו ברגעים אלו... הוא עסוק בלהציל את הכלה שלו מאפשרות של חליצה... מאפשרות שהיא תאבד את האופציה לאכילת תרומה ומורם מן הקדשים...

נו... אז מה עושים??? שאל השוער את מלכה... עד כמה שזכור לי... יש לך אחות קטנה... קוראים לה שושי... בת כמה היא?? בת שש!! אוהו מצוין... כפי שאת יודעת לפני חצי שנה היה לנו את הבר מצווה של יהודלה הקטן שלנו... בחור טוב... יושב ולומד בהתמדה... הוא כעת בן שלוש עשרה וחצי ההצעה שלי שהוא יקדש את שושי הקטנה שלכם... דהיינו אבא שלך יקבל דמי קידושין בשביל שושי כדון קידושי קטנה...

ואז!!! אז יש כאן שני אחים שנשאו שתי אחיות!!! אבייתר עם מלכה, ויהודלה עם שושי... זו השיטה הקבועה והישנה שאנחנו הכהנים תמיד עושים!!! אצלנו - אצל הכהנים יש תמיד איזושהי עדיפות של שידוך מסוג שני אחים נשואים לשתי אחיות... (כדברי הגמ' בברכות סד. "עיר אחת היתה בא"י שהיו בה שמונים זוגות אחים כהנים נשואים לשמונים זוגות אחיות כהנות") ולמה?? כי זה משריין אותנו מדין יבום וחליצה... ואיך?? כי ברגע שהבן שלי יהודלה קידש את אחותך שושי, אז את נאסרת עליו מדין אחות אשתו!!! (ולא רק מדין אשת אח) ובכזה מקרה קי"ל שאין דין של יבום!!! (שהרי חמש עשרה נשים פוטרות צרותיהם מן החליצה ומן היבום, וחד מנייה אחות אשתו) אני רוצה שאת תהיי השוכנית... תציעי את זה לאבא שלך...

עוד באותו יום מלכה הגיע לבית של הוריה... דיברה איתם... אבא בכה והתרגש ושוב פעם בכה... בעייתי שכזה... כשמדברים על כאלו דברים נוראים ומעלים על השלחן כאלו אופציות מזעזעות... אז אתה לא יודע מאיפה להתחיל... מה שבטוח... אבא מכיר טוב טוב את יהודלה... והלוואי!!! הלוואי נזכה שהוא יהיה בעלה של שושי הקטנה שבקושי התחילה כיתה א'... היא זכתה בפייס אבל ממש בפייס...

עוד באותו ערב נפגשו שני התנאים המחוננים בפעם השנייה באותה שנה... אם בחופה הקודמת היה עננה פה כבידה כתוצאה מהגזירה המרושעת שכל בת שנשאת צריכה ללמוד לימודים אקדמיים במקצועות של ההגמון... אז כעת העננה היתה עוד יותר כבידה... בצל המלחמה המאוד מאוד לא פשוטה שהחתן היקר יצא אלינו ע"י כהני הקדושים... עכ"פ יהודלה יצא באותו ערב מוקדם מהישיבה קטנה... אביו זיכה לו פירות שביעית (שאפשר לקדש בהם אשה) הוא נתן את הפירות לאבי הכלה בפני שנים... ואמר: הרי בתך מקודשת לי בפירות אלו!!! וכולם אמרו מקודשת מקודשת... עין לא נותרה יבישה... מלכה עמדה שם ובכתה תמרורים לה'... אנא... שנזכה במהרה לשמוח בשמחת אחותי הקטנה בעייתי יותר משמח... אמרו שם ברכות אירוסין בעשרה... וכולם התפזרו... יהודלה חזר לישיבה קטנה לשטייגן כרגיל... ואילו שושי הכלה?? היא בכלל לא בתמונה... היא כעת עסוקה בדברים "יותר חשובים"... היא כעת בעיצומם של ההכנות לקראת המסיבת סידור שבבוע הבא... שני המחוננים ברכו אחד את השני בדמעות רותחות... עוד ישמע בהרי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה... **והמשך הסיפור א"ה אולי בשבוע הבא...**

